

бѣ день; и ето дваждѣ бѣ уволняванъ, защото бѣше махвалъ ржка на всичко и съ свѣртѣни отъ самия него борци бѣ сновалъ по гори и бърда на Македония, за да дири не честь и слава, а достойна смърть.

„Много казахъ!“ — продума той слѣдъ едно малко замисляне; „нашиятъ народъ има безименни герои и на тѣхъ главно се е градила, гради се и ще се гради историята ни, мимо безбройнитѣ прѣпятствия, що отчайватъ насъ — интелигенцията. Чини ми се, че имахъ честта да опозная единъ отъ най-свѣтлитѣ тия безименни герои. И такива ще сж били всичкитѣ прѣдишни харамии, които наистина сж правяли чудеса съ своето благородно юначество. Това бѣше прѣзъ памѣтната 1895 год. Той ни намѣри вжтрѣ — или по добрѣ, ние го намѣрихме вжтрѣ — и той се присъедини къмъ четата ни съ троица още негови млади сподвижници. Тие му викаха Дѣдо Ангелъ. Единъ 70 годишенъ човѣкъ, знаете ли: съ остра, гладко бръсната червена челюсть, възкъсъ, плѣщестъ, съ изпѣчени гърди, облѣченъ въ дълга антерия — Прилѣпчанецъ билъ, — прѣпасанъ съ тежъкъ силиахлъкъ, а на гърдитѣ двѣ редици отъ медали — за храбро участие въ легиона на Раковски у Бѣлградъ, за бѣсно сражение срѣдъ пожарищата въ Стара-Загора, кждѣто бѣ избавено отъ Сюлеймановитѣ пълчища светото за всички опълченци Самарско знаме; за хвърковати дѣла на Паницовия лѣтущъ отрядъ въ сръбско-българската война Въ всичкитѣ тия битки е билъ участвувалъ стареца дѣдо Ангелъ и врѣдъ се е отличавалъ, *но ни другарска любовъ, ни пенсия* сж го възпрѣли — милия роденъ кжтъ го влѣчалъ! И ето, въ него се свѣртѣлъ той, на всѣко лѣто сновѣлъ изъ планинитѣ, „за настрѣчение и утѣха на своитѣ си“, — ми каза, като очевидно разбираше своитѣ съграждани — българи на ширъ и на дължъ по останалитѣ ни въ робство земи.

„Неговото присъединение къмъ четата ни бѣше едно истинско събитие. До тогасъ харамииѣ, които участвуваха въ четата, все още се не подлагаха из-